Geachte wethouder, geachte commissieleden,

Wat ben ik blij dat we de brief over onze ervaringen met het Project Grondgebruik hebben verstuurd. Precies op de dag dat je in het Leidsch Dagblad kon lezen, dat er met tevredenheid op het project werd teruggekeken.

In onze brief is beknopt weergegeven, wat ons is overkomen. Het lijkt me niet erg zinvol om in dit korte woordje nog weer nadere uitleg te geven. Alleen wil ik opmerken dat op pagina 3 een fout is gemaakt. De brief is van 31 mei 2021. Even later is het wel correct vermeld.

Ik wil u schetsen hoe ik me gevoeld heb tijdens dit proces.
Toen we de allereerste brief kregen, heb ik gelachen. Een komisch misverstand, dat gaan we even rechtzetten.
Ik ben een van de vier bewoners, die er vanaf het eerste begin wonen en precies weten hoe het destijds gegaan is. Met een paar anderen ben ik de kar gaan trekken.

Bij het kadaster kregen we nul op het rekest. We hebben 8,90 m doorgekregen en dat correct verwerkt. Jullie moeten bij de gemeente zijn, als dat anders is afgesproken.
Het lachen was inmiddels voorbij.

De reactie van de projectgroep was: het kadaster zegt het, dus is het zo, de grond is van de gemeente.
Toen kwam er onbegrip bij me op.
Dat dacht ik zeker toen de Projectgroep bij het kadaster een reconstructie aanvroeg. De man stopte ter plaatse 8,90 in het systeem en kwam toen natuurlijk twee meter voor de wal uit. Maar het ging erom dat die 8,90 verkeerd is doorgegeven.
Er ontstond toen ook ergernis. Wat een domheid.
Maar ik maakte me ook zorgen en begon er wakker van te liggen.

Er volgden mails en telefoontjes. Ook schreven we een brief naar uw commissie.

In maart 2021 kwam de wethouder ter plaatste de boel bekijken.
Aan het eind van het gesprek zei de wethouder dat het probleem opgelost zou worden d.m.v. verjaring. Kijk, we komen er echt wel uit. Opluchting, blijdschap.

Twee maanden later viel bij alle bewoners een brief op de mat. De toon was hard. Verjaring kon niet en ook het door ons voorgestelde verzoek tot herstel bij het kadaster werd in de brief afgeschoten.
Ik was verbijsterd en kwaad. Waarom was er helemaal geen overleg geweest? De wethouder wilde het oplossen en nu dit. Ik lag er nog vaker wakker van.

Ik reageerde maar kreeg geen inhoudelijke reactie meer. Er waren namelijk al mensen die de strook gingen kopen. Ik was woedend en wanhopig.

U zult zich afvragen waarom ik na enige bedenktijd de gemeente liet weten de strook te gaan kopen. Nou, ik had in dat jaar steeds vaker wakker gelegen van de gang van zaken. Het vrat aan me. En mijn vrouw zei toen: stop er alsjeblieft mee, leg het naast je neer, laat de rust terugkomen. En zo is het gegaan.

Op 9 januari jl. kwam het kadaster de grens uitmeten. Die dag besloten de buren en wij dat dit onrecht bij de gemeenteraad en het college bekend moet zijn en in het archief thuis hoort. Het moet na te lezen zijn. Vandaar de brief naar u en vandaar dat we de brief en het dossier ook naar de Nationale Ombudsman sturen. Dan ligt het ook daar in een archief.
En we hopen ook dat deze brief ervoor zorgt dat zoiets nooit meer gebeurt.

Gedane zaken nemen geen keer, zei mijn moeder vroeger.
Maar mocht de gemeente vinden dat er onrecht is gedaan, dan zou u ons een vergoeding kunnen geven voor het 37 jaar lang gratis onderhouden van een gemeentelijk stuk grond.